

ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਤੇ ਮੀਡੀਆ

(ਕਨੇਡਾ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਪਰਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਐਡੀਟਰ ਟੋਨੀ ਸੀਡ ਨਾਲ ਇਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿਚ ਕਨੇਡਾ ਦੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ(ਮ-ਲ) ਦੀ ਨੈਸ਼ਨਲ ਆਗੂ, ਸਾਂਝਰਾ ਸਮਿਥ, ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਿਚਾਰ 26 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ।)

ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਤੇ ਮੀਡੀਆ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਕਈ ਅਹਿਮ ਨੁਕਤਿਆਂ ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਾਮਰਾਜੀ ਮੀਡੀਆ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਮੋੜ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਮੀਡੀਆ ਸਦਾ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੀਡੀਆ ਦੇ ਇਸ ਢੰਗ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਇਲਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਹਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਇਹ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਮੀਡੀਆ ਗਲਤ-ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਜਾਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁਣਦਾ ਤੇ ਖਿਲਾਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਲਤ-ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਿਹੜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਯੂਰਪੀ ਨੈਸ਼ਨ-ਸਟੇਟ ਦਾ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਸ੍ਰੋਤ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਈ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬੜੇ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਹੈ ਪਰ ਇਤਿਹਾਸ ਸਿਰਫ ਯੂਰਪੀ ਢੰਗ ਦੀਆਂ ਨੈਸ਼ਨ-ਸਟੇਟਾਂ ਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਯੂਰਪ ਵਿਚ ਇਹ ਨੈਸ਼ਨ-ਸਟੇਟ 19ਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਬਸਤੀਵਾਦ ਦੇ ਜੁਲੇ ਹੇਠ ਜਕੜੀਆਂ ਹੋਈ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਲੁੱਟ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਫੇਰ ਦੂਸਰੀ ਵੱਡੀ ਜੰਗ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਬਸਤੀਵਾਦ ਦੇ ਜੁਲੇ ਹੇਠੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਪਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਨੈਸ਼ਨ-ਸਟੇਟ ਨੂੰ ਠੋਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਬਸਤੀਵਾਦ ਦੇ ਜੁਲੇ ਹੇਠੋਂ ਨਵੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਆਪ ਮਿਥਣ ਦੀ ਤਾਂਘ ਨੂੰ ਕੁਚਲਣ ਲਈ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਯੂਰਪੀ ਢੰਗ ਦੀ ਨੈਸ਼ਨ-ਸਟੇਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਗੀਆਂ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ ਬਾਕੀਆਂ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਯੂਰਪੀ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਤੋਂ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਵਰਤਣ ਤੇ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਆਪ ਚੁਣਨ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਨੂੰ ਖੋਰਨ ਲਈ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਰੀਆ ਤੇ ਗੰਦਾ ਰੋਲ ਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਯੂਰਪੀ ਨੈਸ਼ਨ-ਬਿਲਿਡਿੰਗ ਦੇ ਇਹ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਅੱਜ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਡੇ ਸੰਕਟ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਲੜ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਨੂੰ ਠੋਸਣ ਦੀ ਸਾਮਰਾਜੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਬਾਹਕੁੰਨ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਹਨ।

ਤਾਰੀਖ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਹੈ

ਜ਼ਰਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਗੌਰ ਕਰੋ। ਤਾਰੀਖ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਹੈ ਤੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਕਲ ਹੈ। ਜੇ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਲਕਾਂ ਦਾ ਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ ਜੋ ਯੂਰਪੀ ਨੈਸ਼ਨ ਸਟੇਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਉਹੋ ਹੀ ਅਕਲਮੰਦ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਐਵੇਂ ਹੀ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਮੁਨਕਰ ਹੋਣਾ ਤੁਹਾਡੀ ਅਕਲ ਤੋਂ ਮੁਨਕਰ ਹੋਣ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਤੋਂ ਮੁਨਕਰ ਹੋਣ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਪੂਰਬ ਦੇ ਕਲਚਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਤਹਿਜੀਬਾਂ ਦੇ ਕਲਚਰ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਜੇ ਉਹ ਐਂਗਲੋ-ਅਮਰੀਕਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਕੇ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਸਟੇਟ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਵੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਢੰਗ-ਤਰੀਕੇ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਅਜੇਹੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਅਤੇ ਮੁਲਕਾਂ ਦਾ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਤਖ਼ਤੇ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਇਹ ਠੀਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਐਂਗਲੋ-ਅਮਰੀਕਨ ਤਾਕਤਾਂ ਦਾ ਵਿੱਢਿਆ ਹੋਇਆ "ਦਹਿਸ਼ਤਵਾਦ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜੰਗ" ਇਸੇ ਸੋਚ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਹੈ। ਮੀਡੀਆ ਦੀ ਗਲਤ-ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਦੀ ਆਦਤ ਵੀ ਇਸੇ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਬੁਨਿਆਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਮਰਾਜੀਆਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਬਿਲਕੁਲ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਰਾਹ ਚੁਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਹਦੇ ਉੱਤੇ ਤੁਰ ਕੇ ਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿਤ ਸੌਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਰਨਾ ਅਸੀਂ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਇਸ ਮੰਗ ਅੱਗੇ ਨਿਤਾਣੇ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਵਿਚ ਰਲਣ ਲਈ ਯੂਰਪੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਆਪ ਨਾ ਚੁਣਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਕੀਦਿਆਂ ਤੋਂ ਸੋਧ ਨਾ ਲਈ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਵਿਅਰਥ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਝੂਠ-ਮਕਰ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤੇ ਸਾਡੇ ਹਿਤਾਂ ਨੂੰ ਕਰੜੀ ਠੋਸ ਲੱਗੇਗੀ।

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਸਮਝਣੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿ "ਦਹਿਸ਼ਤਵਾਦ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼" ਛੇੜਿਆ ਹੋਇਆ "ਜੰਗ" ਐਂਗਲੋ-ਅਮਰੀਕਨਾਂ ਦੇ ਨੇਸ਼ਨ-ਬਿਲਡਿੰਗ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਹਾਰ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਹੈ। ਇਕ ਇਲਾਹੀ ਯਹੂਦੀ-ਰਾਜ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਲੱਦਣ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਮਗਰ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਐਂਗਲੋ-ਅਮਰੀਕਨ ਸਾਮਰਾਜੀਆਂ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੱਗਾਂ ਦੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਕੜ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਇਕ ਤਕੜੀ ਸੱਟ ਵੱਜ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੁਣ ਇਹ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਤੇ ਉਤਰ ਪਏ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਮਨਸੂਬਿਆਂ ਦੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਉਹ ਮਾਯੂਸੀ ਵਿਚ ਫਸ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਫੂਕ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਸ ਇਨਸਾਨੀ ਜਜ਼ਬੇ ਨੂੰ ਮਲੀਆਮੇਟ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰੀ ਹੈ। ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਬਾਕੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਡੋਬਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੀ ਬੈਠੇ ਹਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਾਲਿਸੀਆਂ ਅਤੇ ਵਤੀਰੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਿਹਦੀ ਕੋਈ ਠੁਕ ਬਣਦੀ ਹੋਵੇ। "ਦਹਿਸ਼ਤਵਾਦ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਜੰਗ" ਉਹ ਜੰਗ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਿਆਸਤ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਮਹਿਜ਼ ਇਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜੰਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਜੰਗ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਟੀਆ ਜਜ਼ਬਾ ਅਤੇ ਮੰਤਵ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਹ ਸਭਿਅਕ ਵਤੀਰੇ ਦੇ ਸਭ ਤਕਾਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ। ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ "ਦਹਿਸ਼ਤਵਾਦ ਵਿਰੋਧੀ ਜੰਗ" ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਤਾਕਤਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਆਧੁਨਿਕ ਅਤੇ ਮਾਰੂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ, ਸਥਿਤੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਬਹੁਤ ਖਤਰਨਾਕ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ, ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਲਈ ਜਾਵੇ ਕਿ ਐਂਗਲੋ-ਅਮਰੀਕਨ ਸਾਮਰਾਜੀਆਂ ਦੀ ਗਲਤ-ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦਾ ਮਕਸਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯੂਰਪ-ਕੇਂਦਰਤ ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਕਾਇਲ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਆਪ ਚੁਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਹੈ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਐਂਗਲੋ-ਅਮਰੀਕਨ ਸਾਮਰਾਜੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਜਾਲ ਵਿਚ ਨਾ ਫਸੀਏ ਤੇ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਘੜੇ ਹੋਏ ਨੇਸ਼ਨ-ਬਿਲਡਿੰਗ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਤੇ ਚੱਲੀਏ, ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਣਾ ਤੇ ਭਲਾਈ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ

19ਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਈ ਯੂਰਪੀ ਨੇਸ਼ਨ-ਸਟੇਟ ਦੇ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦੀ ਕਾਰਜ-ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਤੇ ਪਰਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਸਟੇਟ ਦਾ ਮਕਸਦ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਗੋਰਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ-ਵੰਗ ਦੀ ਹਿਫਾਜ਼ਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ, ਵਸੀਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮੰਡੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਘੜਿਆ ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿਆਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੋਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਲਾਮਬੰਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇਕ ਨੂੰ ਵੋਟਾਂ ਪਾਉਣ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਲਈ ਮੈਂਬਰ ਚੁਣੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਿਆਸੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਰਾਜ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੰਜ ਉਸ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਿਆਸੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇੱਛਾ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਲੋਕ-ਫਤਵਾ ਹਾਸਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ-ਜਮਹੂਰੀਅਤ ਦਾ ਸਿਸਟਮ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟੀ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸ਼ਲ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਮਿਲਗੋਭਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਰਹਿਨੁਮਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਿਆਸੀ ਸਿਧਾਂਤ ਇਕੋ ਹੀ ਹੈ।

ਸਿਆਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਰੋਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੀ ਦਰਬਾਨੀ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਪਾਰਟੀ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ ਬਹੁਤੀ ਸੂਤ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਮਾਜ ਦੀ ਸੇਧ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਹਿਮ ਫੈਸਲੇ ਕੌਣ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਿਆਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਗਰਕ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਵੀ ਕੁਝ ਚੁਣਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਮ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ, ਸਾਰੇ ਸਿਆਸੀ ਫੈਸਲੇ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਲੀਡਰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਮ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਰੋਲ ਵੋਟ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੱਗ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਵੋਟਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਉਪਰਲਾ ਲੀਡਰ ਲਾਣਾ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ, ਕਿ ਸਿਆਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਤੇ ਜਮਹੂਰੀਅਤ ਦਾ ਕੰਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਫਿਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਇਸ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਫਿਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਤੇ ਰਾਜ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਣਾ ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਵੀ ਇਸ ਸਿਸਟਮ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜੇ ਕਦੇ ਕਦਾਈਂ ਕਿਸੇ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਸਰਕਾਰ ਚੁਣ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਸਰਕਾਰ ਸਾਮਰਾਜੀਆਂ ਨੂੰ ਉਕਾ ਹੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਤੇ ਉਹ ਇਹਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਾਰੀ ਵਾਹ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਅਤੇ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਲੱਖਾਂ-ਕਰੋੜਾਂ ਡਾਲਰ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸਾਮਰਾਜੀਏ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੱਗਾਂ ਨੂੰ ਮੁਹਰੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਤਾਕਤਾਂ ਦੇ ਹਿਤਾਂ ਮੁਹਰੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਦੇਣ ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਯੂਰਪੀਅਨ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਢੰਗ ਦੀ ਨੈਸ਼ਨ-ਸਟੇਟ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਰਾਹ ਚੱਲਣ ਲਈ ਰਜ਼ਾਮੰਦ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਹਨੂੰ ਹੀ ਇਹ ਜਮਹੂਰੀਅਤ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਰਾਜ ਦੀ ਮੁਖਾਲਫ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੁਢਾਦ ਲਈ ਸਟੈਂਡ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਇਹ "ਦਹਿਸ਼ਤਗਰਦੀ" ਦਾ ਠੱਪਾ ਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਕਈ ਮੁਲਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ "ਬਦੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਈਆਂ ਨੂੰ "ਕੁਪੱਤੇ ਮੁਲਕ" ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਉੱਤੇ "ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ" ਹੋਣ ਦੇ ਬਿੱਲੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਸਾਮਰਾਜੀਏ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੀਡੀਆ ਕਮਿਊਨਿਟੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿਆਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਪਰਦਾਇਕ ਹਿੰਸਾ ਭੜਕਾਉਣ ਲਈ ਸਦਾ ਹੀ ਬੜਾ ਤਤਪਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਫ਼ੀਆ ਏਜੰਸੀਆਂ ਦਹਿਸ਼ਤਗਰਦੀ ਦੇ ਕਾਰੇ ਆਪ ਅੰਜਾਮ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਲਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਖ਼ਾਨਾ-ਜੰਗੀ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਮੜ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਇਹਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁਕਦੇ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਜੁੜਤ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਕ ਧਾਰਮਿਕ ਫਿਰਕੇ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਲੜਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣਾ, ਇਕ ਕੌਮੀਅਤ ਨੂੰ ਦੂਸਰੀ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਅਤੇ ਇਕ ਸਿਆਸੀ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦੂਸਰੀ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਲੜਨ ਲਈ ਹਲਾਸ਼ੇਰੀ ਦੇਣਾ ਇਕ ਪਿਛੇ-ਖਿੱਚੂ ਸਟੇਟ ਦੇ ਕੰਮ ਹਨ ਇਹ ਸਟੇਟ ਚਾਹੇ ਦੇਸ਼ੀ ਹੋਵੇ, ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਮਿਲਗੋਭਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰਕੂ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਲਾ ਦੇਣਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਐਸਾ ਸਵਾਰਥੀ ਅਮਲ ਹੈ ਜਿਹਦਾ ਮਕਸਦ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਸਾ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੌਣ ਹਨ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਮੰਤਵ ਕੀ ਹੈ।

ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰੀਆ

ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖ ਵੱਖ ਫਿਰਕੇ ਮੁੱਢ ਕਦੀਮੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੌਮਾਂ ਬਣਾਈਆਂ, ਲੋਕ ਅਦਾਰੇ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਸਟੇਟਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਗੱਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿਖ ਵਿਚ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੈਮਾਨੇ ਤੇ ਹੋਣ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ-ਸਰਹੱਦਾਂ ਨੂੰ ਮਲੀਆਮੇਟ ਕਰ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਖੜੀ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਇਨਸਾਨੀ ਹੱਕਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਤੇ ਮਹਿਫੂਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਕੇ ਮਿਥਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਅਧਾਰ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਭਵਿਖ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਮਾਜਾਂ ਦਾ ਪਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤਨ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਮਾਜ ਭਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਜੁਰਮ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹਦੇ ਉਲਟ, ਜਿਹੜੇ ਸਮਾਜ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਨਵੇਂ ਭਵਿਖ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਨਵੇਂ ਢੰਗ ਤਰੀਕੇ ਈਜਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਨਵੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਸੋਚ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹੱਲ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਣ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੇ ਮਸਲਿਆਂ ਦੇ ਹੱਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦੇ ਰਾਹ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਐਂਗਲੋ-ਅਮਰੀਕਨ ਸਾਮਰਾਜੀਏ ਯੂਰਪੀਅਨ ਨੈਸ਼ਨ-ਸਟੇਟ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰੱਦੀ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਮਾਡਲ ਨੂੰ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਮੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਹਿੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੰਗ-ਨਜ਼ਰ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਇਹ ਸਾਮਰਾਜੀਏ ਹੀ ਹਨ। ਸਰਕਾਰੀ ਖੁਫ਼ੀਆ ਏਜੰਸੀਆਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜੁੜਤ ਅਤੇ ਏਕੇ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਮਰਾਜੀਆਂ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲ ਹੇਠਲਾ ਮੀਡੀਆ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਜਾਲ ਵਿਛਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਲੋਕ ਸਹੀ ਸੋਚ ਨਾ ਸਕਣ ਤੇ ਭੁਲੇਖਿਆਂ ਵਿਚ ਪਏ ਰਹਿ ਕੇ ਸਹੀ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਗੁਆ ਲੈਣ। ਸਟੇਟ ਦਹਿਸ਼ਤਵਾਦ ਆਪਣੀਆਂ ਖੁਫ਼ੀਆ ਏਜੰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਨਿਸ਼ਾਨਿਆਂ ਉੱਤੇ ਹਮਲੇ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲੋਕਾਂ ਸਿਰ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਸਤੀਆਂ ਦੇ ਮੰਤਵਾਂ ਬਾਰੇ ਭੁਲੇਖੇ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਬੀਜ ਬੀਜਣ ਲਈ ਝੂਠਾ ਪ੍ਰਾਪੋਗੈਂਡਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੱਚ ਨੂੰ ਝੂਠ ਅਤੇ ਝੂਠ ਨੂੰ ਸੱਚ ਬਣਾ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਢੰਗ ਤਰੀਕੇ ਤੇ ਦਾਅ-ਪੋਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੋਚਣ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੰਬਲਭੁਸੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਬਰਬਾਦੀ, ਕੁਰੱਪਸ਼ਨ, ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਕੋ ਇਕ ਹਥਿਆਰ ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਟਿਕਾਣੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਹੀ ਹੈ ਜਿਹਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹਿਤਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁਖਾਲਫ਼ ਸਾਮਰਾਜੀਆਂ ਦੇ ਹਿਤਾਂ ਦੀ ਵਿਰੋਧਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਏਕਤਾ

ਵਧਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੌਮੀ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸਿਰਫ਼ ਆਪ ਹੀ ਘੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਗਲਤ-ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ

ਗਲਤ-ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਮਕਸਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਜੀ, ਸਿਆਸੀ, ਕਲਚਰਲ, ਧਾਰਮਿਕ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਧੀ-ਵਿਧਾਨਾਂ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਤਨਜ਼ੀਮਬੱਧ ਸਮਾਜ ਤੇ ਕਲਚਰ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਤੇ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਧਣ ਫੁਲਣ ਤੇ ਮੌਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਸਰੂਪ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ-ਢੰਗ ਅਤੇ ਕਲਚਰ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਗਲਬਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਸੁਫਨੇ ਦੇ ਸਾਕਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਰੋੜਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਉਕਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਇਹਦੇ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹਦੀ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜੋ ਸਰੂਪ ਸਾਮਰਾਜੀਆਂ ਨੇ ਸਟੇਟ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਸੁੱਟੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਬੀਤੇ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਤਾਂਘ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਧੀਆ ਸਰੂਪ ਪੈਦਾ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਵੱਧ ਫੁਲ ਅਤੇ ਤਾਕਤਵਰ ਹੋ ਸਕਾਂਗੇ।

ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਾਇਮ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਤਾਰੀਖੀ ਅਦਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਸੋਚ ਬਾਰੇ ਮਾਫ਼ੀਆਂ ਮੰਗਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮੁਸਲਮ ਮੁਜ਼ਾਹਮਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਮੀਡੀਏ ਦਾ ਰੋਲ ਵੀ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਨਵਾਂ ਤੱਤ ਦੇਵੇ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜੁੜਤ ਦੇਣ ਵਿਚ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣੇ।

ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੇ ਗਲਤ-ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਘੋਖ ਵੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤੇ ਇਹਦੇ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰਾ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਿਕਵੇ ਸ਼ਕਾਇਤਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਮੰਤਵ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, - ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਬਰ ਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ - ਬੀਤੇ ਗਏ ਤੇ ਹੰਝੂ ਵਹਾਉਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਸਾਮਰਾਜੀ ਬਰਬਾਦੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਆਪਣੀ ਮੁਜ਼ਾਹਮਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਤਕੜਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਵਿਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰੋਜ਼ ਐਵੇਂ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਹਦੀ ਬਜਾਏ ਅਸੀਂ ਬੜੇ ਫ਼ਖਰ ਨਾਲ ਉਹ ਕਹਿ ਸਕਾਂਗੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹਾਂ।

ਕਾਫ਼ਰ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ-ਢੰਗ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ

ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੀ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਝੂਠ ਤੇ ਕੁਫ਼ਰ ਦੀ ਇਕ ਮਿਸਾਲ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇ। ਸਾਮਰਾਜੀ ਮੀਡੀਆ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਾਰੇ ਗੈਰ-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ਰ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲ ਸਰਾਸਰ ਝੂਠ ਹੈ। ਝੂਠ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਵਾਇਤ ਨਾਲ ਇਹ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ। ਇਸਲਾਮ ਨੇ ਫ਼ਤਿਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਅਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਬਲਕਿ ਹਲਾਸ਼ੇਰੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਸਰ ਕਰਨ। ਇਹ ਰਵਾਇਤ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਵੇਂ ਨਜ਼ਰੀਏ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੇਸ਼ਨ-ਬਿਲਡਿੰਗ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਰਾਹੋਂ ਭਟਕ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

ਤਾਰੀਖੀ ਸੱਚ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਅਹਿਮ ਗੱਲ ਇਸ ਹਕੀਕਤ ਵੱਲ ਤਵੱਜੋ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਝੂਠ ਘੜਨ ਦਾ ਸਾਮਰਾਜੀ ਮੀਡੀਏ ਦਾ ਮਕਸਦ ਇਸਲਾਮੀ ਰਵਾਇਤ ਦੀ ਉਹ ਗਹਿਰੀ ਸੋਚ ਸਮੱਗਰੀ ਛੁਪਾਉਣਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੁਹੰਮਦੀ ਨੇਸ਼ਨ-ਬਿਲਡਿੰਗ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਕਬਾਇਲੀ ਲੜਾਈਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਨੇਸ਼ਨ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੀ ਲੋੜ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਭਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਅੜਿੱਕਾ ਪਾਇਆ। ਸਮੇਂ ਦੀ ਮੰਗ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਅਥੌਰਟੀ ਕਾਇਮ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਕਈ ਕੁਰੱਪਟ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇਸ ਲੋੜ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਅੜਿੱਕੇ ਡਾਹੇ। ਆਪਣੀਆਂ ਪੁਜੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਥਾਂ ਜੁੜਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਇਸ ਵੇਲੇ, ਇਸਲਾਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ-ਢੰਗ ਵੱਲ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਕਾਫ਼ਰ ਸਨ ਚਾਹੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਧਰਮ ਦੇ। ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੀ ਸਮਾਜਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਰ ਜਾਂ ਅਕੀਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਬੁਜ਼ਦਿਲ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸੂਲ ਵੱਲ ਕੋਈ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਜਿਹੇ ਬੇ ਅਸੂਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਇਸਲਾਮ ਨੇ ਕਾਫ਼ਰ ਕਿਹਾ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਫਲਸਫ਼ੇ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਵਜ਼ਾਹਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅੱਜ ਵੀ ਫਲਸਫ਼ੇ ਨੂੰ ਇਹੋ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਲਸਫ਼ਾ ਕੋਈ ਚੋਰਾਂ-ਡਾਕੂਆਂ ਦਾ ਫਲਸਫ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਕੱਢਣ ਲਈ ਹਰ ਹਰਬਾ ਵਰਤਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਸਚਾਈ ਉਹ ਹੈ ਜਿਹਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਉੱਲੂ ਸਿਧਾ ਰਹੇ। ਦੂਸਰੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ, ਸਿਆਸੀ ਢਾਂਚਿਆਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਜੋ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਜੀਵਨ-ਢੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਇਸ ਹੱਕ ਦਾ ਵੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ।

ਅੱਜ ਦੇ ਸਾਮਰਾਜੀਏ ਚੋਰ-ਡਾਕੂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ਰ ਹਨ। ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਾਫ਼ਰ ਕਿਸੇ ਇਕ ਵੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੰਤਵ ਵਿਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੰਗ ਲੱਭ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਸੂਲਾਂ ਦੀ ਤੇ ਤਹਿਜ਼ੀਬ ਦੀ ਕੋਈ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇਕੋ ਗੱਲ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਲੂ ਸਿਧਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਕਾਫ਼ਰ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪੈਂਤੜੇ ਬਦਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਜਾ ਅਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਣ ਵਿਚ ਇਹ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ "ਦਹਿਸ਼ਤਵਾਦ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਜੰਗ" ਦੇ ਪਿਛੇ ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਾਮਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ, ਹੁਣ ਇਹ ਆਪਣਾ ਪੈਂਤੜਾ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਜ਼ਹਬਾਂ, ਅਕੀਦਿਆਂ ਤੇ ਕਲਚਰਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ "ਇਸਲਾਮੀ ਮੂਲਵਾਦ" ਜਾਂ "ਇਸਲਾਮੀ ਫ਼ਾਸ਼ੀਵਾਦ" ਅਤੇ ਕਮਿਊਨਿਜ਼ਮ ਨੂੰ ਇਹ ਨਫ਼ਰਤੀ ਵਿਚਾਰ ਧਾਰਾਂ ਗਰਦਾਨਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕਰਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਵਕਾਲਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਸਾਮਰਾਜੀਏ ਆਪਣੀ ਸਟੇਟ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਦਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਜ਼ਮੀਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਹੱਕ ਨੂੰ ਇਕ ਜੁਰਮ ਬਣਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਕਥਿਤ "ਇਸਲਾਮੀ ਮੂਲਵਾਦ" ਜਾਂ "ਇਸਲਾਮੀ ਫ਼ਾਸ਼ੀਵਾਦ" ਵਰਗੀਆਂ ਜਿਹਨੀ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਮਕਸਦ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਮਿਸਾਲ ਕਾਇਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਹਨੂੰ ਵਰਤਕੇ ਉਹ ਏਸ਼ੀਆ ਅਤੇ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਦੇ ਮੁਲਕਾਂ ਤੇ ਜਕੜ ਪਾਉਣ ਦੀ ਐਗਲੋ-ਅਮਰੀਕਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਪੇਸ਼ ਇਸਲਾਮੀ ਮੁਜ਼ਾਹਮਤ ਨੂੰ ਵੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਰਾਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਵੀ ਸਾਰੀ ਵਿਰੋਧਤਾ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵੇਲੇ, ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਅਕੀਦਾ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਮੰਤਵ ਵਿਚ ਰੋੜਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਨਫ਼ਰਤੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਠੱਪਾ ਲਾ ਕੇ ਹਮਲਾ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਐਗਲੋ-ਅਮਰੀਕਨ ਅਜੰਡਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ, ਜੀਵਨ-ਢੰਗ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਚਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰੀ ਹੈ ਉਹਨੂੰ ਮੁਜ਼ਰਮ ਕਰਾਰ ਦੇ ਦਿਉ। ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਅੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮੂਲਵਾਦੀ, ਅੱਤਵਾਦੀ, ਅਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤਵਾਦੀ ਕਹਿ ਕੇ ਭੰਡਦੇ ਹਨ।

ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਇਕ ਮੁੱਠ ਹੋ ਜਾਓ

ਮੇਰੀ ਜਾਚੇ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਚੁਣੌਤੀ ਡੱਟ ਕੇ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਐਸੀ ਹੈ ਜਿਹਨੂੰ ਸਾਮਰਾਜੀਏ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਪਣਾ ਬਚਾਓ ਕਰਨਾ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਫ਼ਿਤਰਤ ਹੈ। ਗਿਰਗਟ ਵਾਂਗ ਰੰਗ ਬਦਲ ਕੇ ਆਪਣਾ ਬਚਾਓ ਕਰਨਾ ਇਨਸਾਨਾਂ ਦੀ ਫ਼ਿਤਰਤ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਨਸਾਨਾਂ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਘਾਟ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਾ ਸਕਣ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਹੈ, ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਪਲੈਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਲਾਹੀਅਤ ਹੈ। ਇਨਸਾਨੀ ਜੀਵਨ ਅਣਖ ਨਾਲ ਜੀਵਣਾ ਅਤੇ ਵਧਣਾ ਫੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਮੂਲਵਾਦ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖੇ ਜਾਂ ਉਦਾਰਵਾਦ ਵਿਚ, ਇਹ ਇਕ ਜ਼ਮੀਰ ਦਾ ਮਸਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਕੀਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਸੀ ਰੰਗਤ ਦੇ ਕੇ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਮਸਲਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹਦੇ ਤੇ ਸਟੇਟ ਹੁਕਮ ਚਲਾਏ। ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਮਸਲੇ ਹੀ ਪਬਲਿਕ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕ ਪਬਲਿਕ ਮਸਲੇ ਬਣਾਇਆ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਮਸਲੇ ਹੀ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਦੇ ਭਾਰੀ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪਬਲਿਕ ਬਹਿਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਜ ਦੀ ਬਿਹਤਰੀ ਲਈ ਕੀ ਚੰਗਾ ਤੇ ਕੀ ਮਾੜਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਉਵੇਂ ਤਸਲੀਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਵੇਂ ਹੈ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮਕਸਦ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਹੈ। ਇਹਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਕਤਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਲੇਕਿਨ ਸਾਨੂੰ ਟੈਕ ਉਸ ਤੇ ਹੀ ਰੱਖਣੀ ਪਵੇਗੀ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਖੋਂ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਆਦਰਸ਼ ਵੱਸ ਹੋ ਕੇ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੰਸਾਰ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹਦੇ ਸੁਫਨੇ ਲਈ ਜਾਈਏ ਪਰ ਇਹ ਭੁੱਲ ਹੀ ਜਾਈਏ ਕਿ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦਾ ਹਕੀਕੀ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿੱਧੇ ਅਨੁਭਵ ਵੱਲ ਪੂਰੀ ਤਵੱਜੋ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਬਣਦੇ ਸਿੱਟੇ ਕੱਢਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ

ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੇਧ ਪੈਦਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਕਾਰਜ ਲਈ ਇੱਕਮੁੱਠ ਕਰੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਨਿਰਣੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਟੀ ਐਮ ਐਲ ਦੇ ਟੈਕਨੀਕਲ ਸਟਾਫ਼, ਐਡੀਟੋਰੀਅਲ ਸਟਾਫ਼, ਅਤੇ ਇਹਦੇ ਲਈ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਕੱਢੇ ਹਨ ਜੋ ਜੁੜਦੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸਫ਼ਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਨ। ਤਾਰੀਖ ਦੇ ਸੱਦੇ ਵੱਲ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਚਾਈ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਸਾਮਰਾਜੀ ਲਾਈਨ ਦਾ ਮਕਸਦ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਮੁਨਕਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹਦਾ ਅਰਥ ਅਕਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਲੋਕ ਅਸਲੀ ਮਸਲਿਆਂ ਦਾ ਐਸਾ ਢੁਕਵਾਂ ਤੇ ਬਣਦਾ ਹੱਲ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕਣ ਜੋ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦੀ ਖਿਦਮਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਰੱਖਦਾ ਹੋਵੇ। ਆਉਂਦੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਾਡਾ ਪੱਕਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਇਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਕਦਮ ਉਠਾ ਸਕੀਏ।